

Oslo, 3.5.2022

Endringer i lov om hundehold

Forslaget til ny hundelov, som nå skal behandles i Næringskomiteen, er en klar forbedring sammenlignet med dagens lov. Det er blant annet satt mer fokus på de positive effektene av hundehold og viktigheten av at hundens velferd og egenverdi også ivaretas. Det er allikevel noen viktige punkter som Dyrebeskyttelsen Norge mener må endres i lovforslaget:

Lovens virkemåte

Dersom loven skal være effektiv for å redusere uønskede hendelser med hund i samfunnet, er det vesentlig at hundeeier får en *egnet* straff. Loven må ikke kunne forstås på en måte som gjør at avlaving av hund blir sett på som et virkemiddel for å straffe hundeeier.

Avlaving av hunden bør forekomme sjeldent og være siste utvei og kun på bakgrunn av sakkyndigvurdering. I tilfeller der avlaving av hund blir oppfattet og opplevd som tilleggsstraff av eier, blir tilliten mellom myndighetene og folk flest satt på prøve. Dette har mange negative ringvirkninger, både for dyr, befolkningen og myndighetene. Den gamle hundeloven har i så måte hatt svært uheldig virkemåte, og den nye hundeloven bør utformes på bakgrunn av denne forståelsen.

Bruk av sakkyndige

Det at hunden skal vurderes av en sakkyndig før det foreligger et avlivingsvedtak, må være med i § 18 og § 18a. Dette må gjelde i alle saker der hunder står i fare for å bli avlivet. Den sakkyndiges vurdering skal tillegges vekt.

Dyrebeskyttelsen Norge mener at de aller fleste i politiet ikke har nødvendig kunnskap om hundeatferd, og derfor vil mange vedtak om avlaving foretas på feil grunnlag. Det vil sannsynligvis være lettere for en hundeeier å godta at hunden må avlives dersom beslutningen kommer fra en sakkyndig, noe som også kan være med på å forkorte sakens forløp. Det vil også virke konfliktdempende ved å la en sakkyndig person delta i avgjørelsen om hvorvidt en hund skal avlives eller ikke.

Vi ber derfor om at en hundesakkyndig, som har formell kompetanse, skal vurdere hunden før det fattes vedtak om avlaving.

Dyrebeskyttelsen Norge

Utgifter ved forvaring

Slik § 26 er utformet i forslaget til ny hundelov, kan tiltak gjennomføres for hundeholders regning. Dersom vedtaket om avliving erkjennes ugyldig, skal staten stå for 70 % av oppstallingskostnadene.

Å måtte betale løpende kostnader for kennelopphold mens hunden er i politiets varetekt er dyrt. Det er derfor sannsynlig at mange hundeholdere ikke får klaget på avlivingsgrunnlaget, grunnet manglende mulighet til å betale kennelopphold i ankeperioden.

Her er det altså ikke likhet for loven. Ved vedtak om avliving bør derfor staten stå for løpende kennelutgifter fram til saken er avgjort.

I tillegg mener vi at det er urimelig at hundeeier blir belastet for 30 % av kennelkostnadene, da dette i mange tilfeller vil utgjøre mye mer enn kostnadene forbundet med å ha hunden hjemme. Vi mener at eier ikke skal belastes for mer enn kostpris for normalt hundehold.

Ordet «avliving» har fått spesielt fokus

I § 14 a, b og c, samt § 15 er ordet «avliving» lagt spesifikt til i lovteksten. Disse paragrafene omhandler ellers ulovlige handlinger mot hund i akutte situasjoner. Dyrebeskyttelsen Norge mener det ikke er behov for å spesifikt nevne avliving, da dette allerede er inkludert i de eksisterende formuleringene.

Dersom avliving spesifikt skal nevnes, bør det også legges til i ordlyden at avliving bør være siste utvei.

Atferd er arvelig

Til slutt ønsker Dyrebeskyttelsen Norge å komme med en oppfordring til Næringskomiteen om å kreve at estimerte avlsverdier for lynne brukes som verktøy i utvelgelse av avlsdyr og som informasjon til valpekjøper, når avlsforskriften som Mattilsynet utarbeider i disse dager, skal behandles i komiteen. Bruk av estimerte avlsverdier er, i henhold til EUs retningslinjer for hundeaavl, det som bør legges føringer for hundeaavlen i Norge. Vi mener at å avle hunder tilpasset det samfunnet de skal leve i, er det mest målrettede tiltaket for å forebygge uønskede hendelser med hund.

For Dyrebeskyttelsen Norge

Åshild Roaldset
Daglig leder/veterinær